

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1981

ΦΥΛΗ ΧΩΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ

ΟΥΤΕ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΟΥΤΕ ΜΕΛΛΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ: «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Ὑπεύθυνος συμφώνως τῷ νόμῳ: Νικόλαος Μιχαλολιάκος
Τεῦχος 2ον — Ἰανουάριος 1981 — Τιμή: δρχ. 20

Ὑπεύθυνος τυπογρ.: Φώτιος Παντ. Εὐσταθίου, Βαλτετσίου 6 — Τηλ. 36.34.716

ΕΘΝΙΚΑ ΠΕΠΡΩΜΕΝΑ

Τὸ ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες δὲν μᾶς δίδει μόνον δικαιώματα νὰ ὑπερηφανευόμεθα διὰ τὴν ἱστορίαν, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὰ πολιτιστικὰ ἐπιτεύγματα τοῦ Ἔθνους μας. Ἀνάλογοι πρὸς τὰ δικαιώματά μας εἶναι καὶ οἱ ὑποχρεώσεις μας ἔναντι τῆς ἐθνικῆς μας ὀντότητος. Ὁ Ἕλλην δὲν ἐδημιουργήθη διὰ νὰ ἀρκῆται εἰς μίαν ἁπλὴν ἐπιβίωσιν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιδιώκη καὶ νὰ ἐπιτυγχάνη τὴν ἐπικράτησιν. Ἡ «μικρὰ καὶ ἔντιμος» Ἑλλὰς τοῦ 1980 ἀποτελεῖ αἶσχος καὶ ὄνειδος διὰ τὴν τρισχιλιετὴν ἱστορίαν μας. Ἡ Ἑλλὰς τοῦ Ἕβρου καὶ τῶν σημερινῶν συνόρων πρέπει νὰ ἐκλείψη καὶ νὰ παραχωρήση τὴν θέσιν της εἰς μίαν ΝΕΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ !

Ἀποτελεῖ καθῆκον κάθε Ἕλληνος νὰ καταβάλη κάθε δυνατὴ προσπάθεια πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, τὴν δημιουργία τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Κράτους — Φορέως τοῦ Τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ !

Ἡ Μεγάλη Ἰδέα δὲν ἀποτελεῖ παρωχημένον ὄνειρον μιᾶς περασμένης ρωμαντικῆς γενεᾶς, ἀλλὰ εἶναι ἡ λογικὴ διέξοδος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους πρὸς ἐπιβίωσιν. Ἡ ἀνάκτησις τῶν ἀπωλεσθέντων Ἑλληνικῶν ἐδαφῶν δὲν εἶναι μόνον ΖΗΤΗΜΑ ΤΙΜΗΣ ἄλλὰ καὶ φυσικὴ ἀνάγκη ΖΩΤΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ Σλαβικοῦ καὶ τοῦ Ἀσιατικοῦ ἐπεκτατισμοῦ.

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ

Τιμή μας ἡ Πίστις

Εἴμεθα Ἐθνικοσοσιαλισταί, συνειδητοὶ καὶ στρατευμένοι. Ἐπιθυμία καὶ ἀντικείμενον τοῦ ἀγῶνος μας ἡ δημιουργία τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους καὶ ἡ Παγκόσμιος Κυριαρχία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτιστικοῦ Ἰδεώδους. Ἡ ἰδεολογία μας εἶναι κατ' ἀρχὰς καὶ ὑπὲρ πάντων ΕΛΛΗΝΙΚΗ. Τὸ Ἀρχαιο - Ἑλληνικὸ Μεγαλεῖο ἀποτελεῖ τὸν ὁδηγὸν κάθε πράξεως καὶ κάθε ἰδεολογικῆς μας θέσεως.

Τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸν γεγονὸς

Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς εἶναι μία πραγματικότης ἀπτὴ ἀλλὰ καὶ ἄθικτος, ἀπτὴ διότι ἔχει τοὺς ζωντανοὺς μαχητάς της, τοὺς ἡρωικοὺς νεκρούς της, τὰς μυριάδας τῶν γενναίων μαρτύρων τῆς Ἰδεολογίας οἵτινες ἔκαμον σπονδὴν διὰ τοῦ αἵματός των εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ Φυλετικοῦ μας Εἶναι! Πραγματικότης ἀπτὴ καὶ ζωντανή, διότι μισῆται ὅσον τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰς δυνάμεις τοῦ σκότους, ἄθικτος διότι εἶναι ΙΔΕΑ, ἡ μοναδικὴ καὶ αἰωνία ἰδέα τῆς Φυσικῆς Ἁρμονίας, αἰωνία διότι ἀποτελεῖ τὴν ἔκφρασιν τῆς Φυσικῆς Πραγματικότητος.

Οἱ ἐχθροί μας

Κατ' ἀρχὰς καὶ ἐκ προοιμίου ἐχθροί μας εἶναι τὰ κάθε μορφῆς σιχαμερὰ ὄργανα τοῦ διεθνοῦς Σιωνισμοῦ. Εἴμεθα ἐπίσης ὡς φύσει καὶ θέσει ἰδεαλισταὶ καὶ ἀξιοκράται ἐνσυνείδητοι πολέμιοι κάθε μαρξιστικῆς ἢ δημοκρατικῆς τυραννίας.

Ἐχθρός μας ὅμως δέον νὰ θεωρηθῆ καὶ κάθε ἀντιτιθέμενος εἰς τὴν προσπάθειάν μας ἀσχέτως κινήτρων, σκοπῶν καὶ στόχων. Ἔχομεν λάβει τὴν ἀπόφασιν ΝΑ ΝΙΚΗΣΩΜΕΝ! Πρὸ αὐτῆς τῆς ἀποφάσεώς μας δὲν ὑπάρχουν «καλοπροαίρετοι» ἐχθροὶ ἢ ὀκνηροὶ «φίλοι». Θὰ εἴμεθα σκληροὶ καὶ ἀδίστακτοι διότι ἐπιθυμῶμεν νὰ δημιουργήσωμεν καὶ οἱ δημιουργοὶ πρέπει νὰ εἶναι σκληροὶ καὶ ἀδίστακτοι.

«Σὲ μᾶς ἐναπόκειται τὸ θάρρος τοῦ ριζοσπαστισμοῦ, τὸ ΟΧΙ ποὺ πρέπει νὰ λεχθῆ σὲ ὅλες τὶς μορφὲς τῆς πολιτικῆς παρακμῆς — εἴτε τῆς ἀριστερᾶς εἴτε τῆς δεξιᾶς».

JULIUS EVOLA

ΕΜΕΙΣ, Η ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ συνοδοιπόροι των ἀποκαλοῦν τοὺς ἐθνικοσοσιαλιστὰς ὀπαδοὺς τῆς ἄκρας δεξιᾶς. Εἶναι ὅμως εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ Ἐθνικὸς Σοσιαλισμὸς ἄκρα δεξιά; Ὡς γνωστὸν δεξιὰ ἔχει ἐπικρατήσει νὰ ἀποκαλεῖται ἡ πολιτικὴ παράταξις ἡ ἀντιπροσωπεύουσα τὸ ἀστικὸν δημοκρατικὸν καθεστώς. Ὁποίαν σχέσιν δύναται ὅμως νὰ ἔχῃ ἡ δεξιὰ ποὺ ὑπερασπίζεται τὸ ἀστικὸν καθεστὼς μὲ τὸν ἐθνικοσοσιαλισμὸν ποὺ ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀνατροπήν του καὶ τὴν μέσῳ μιᾶς ἐπαναστατικῆς ἀλλαγῆς ἐπιβολὴν μιᾶς Νέας Ἐθνικῆς Τάξεως Πραγμάτων; Δὲν εἶναι, λοιπόν, οὔτε δεξιὰ οὔτε ἄκρα δεξιὰ ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός.

Τὸ ὅτι δὲν εἶναι δεξιὰ ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς δὲν σημαίνει βεβαίως ὅτι εἶναι ἀριστερά. Ἐὰν δὲ ὑπάρχῃ ἕνας λόγος νὰ μὴν εἶναι δεξιὰ ὑπάρχουν χίλιοι λόγοι νὰ μὴν εἶναι ἀριστερά. Πρωταρχικὸς καὶ βασικὸς λόγος τῆς ἀντικομμουνιστικῆς θέσεως τῆς ἰδεολογίας μας εἶναι ἡ πίστις μας εἰς τὸν ἰδεαλισμὸν καὶ ἡ ἀπόρριψις κάθε μορφῆς ὑλιστικῆς θεωρήσεως τῶν πραγμάτων. Ἡ προσήλωσις εἰς τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις, ἡ πίστις εἰς τὴν Τιμὴ καὶ τὸ Καθῆκον, ὅλα αὐτὰ καὶ προπαντὸς ἡ ζωντανὴ πραγματικότης τοῦ Αἵματος κάνουν τὸν ἐθνικοσοσιαλιστὴ νὰ ἀπορρίπτη κάθε μορφὴ μαρξιστικῆς τυραννίας. Ἡ θέσις τῆς ἰδεολογίας μας καὶ ἡ πρακτική της ἔναντι τῆς ἀριστερᾶς εἶναι σαφὴς καὶ σταθερά: ἀγὼν μέχρι θανάτου διὰ τὴν διὰ παντὸς ἐξάλειψιν τοῦ κομμουνιστικοῦ καρκινώματος ποὺ ἀποτελεῖ ντροπὴ διὰ τὸν πολιτισμὸ καὶ φυσικὴ συνέπειαν τοῦ βιολογικοῦ ἐκφυλισμοῦ.

Δὲν διατείνεται ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς ὅτι θὰ δημιουργήσῃ καμμίαν ἰδανικὴ «ἀταξική» κοινωνία. Ἡ Δύναμις τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀλήθεια καὶ ἀλήθεια σημαίνει Τάξις, Πειθαρχία καὶ προπαντὸς Ἱεραρχία. Δὲν δύναται οὔτε καὶ ἐπιθυμεῖ ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς νὰ καταργήσῃ τὴν φυσικὴν ἀνισότητα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐπιθυμεῖ ὅμως καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἱεράρχησιν τῆς κοινωνίας βάσει δικαίων καὶ φυσικῶν κριτηρίων.

Δὲν εἶναι λοιπὸν οὔτε δεξιά, οὔτε ἀριστερὰ ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς διότι προπαντὸς δὲν εἶναι πολιτικὴ παράταξις. Ἀντιμάχεται δὲ τόσον τὴν δεξιὰ ὅσον καὶ τὴν ἀριστερὰ διότι οἱ σκοποί του εἶναι ἐθνικοὶ καὶ Ἔθνος σημαίνει Ἑνότης!

Ο ΙΤΑΛΙΚΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Εἶναι ἴσως ἁπλὸ νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὴν προσέλευσι τοῦ Φασισμοῦ σὰν ἰδεολογικοῦ καὶ πολιτικοῦ κινήματος. Οἱ ρίζες αὐτὲς δὲν εἶναι παρὰ οἱ Ἐθνικιστὲς ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ CORRADINI, οἱ Φουτουριστὲς ὑπὸ τὸν MARINETTI, οἱ συνδικαλιστὲς καὶ πρώην Μαρξιστὲς ὑπὸ τοὺς CORRIDONI καὶ MUSSOLINI καὶ τέλος οἱ λεγεωνάριοι ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ D' ANNUNZIO. Τὰ τέσσερα μεγάλα αὐτὰ ρεύματα ἔδωσαν στὸν Φασισμὸ τοὺς ἀρχηγούς, τὸ ἦθος, τὴν δύναμι καὶ τὶς ἰδέες. Εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ σκεφθοῦμε Φασισμὸ χωρὶς τὸν Ἰταλικὸ Ἐθνικισμό, τὴν Σοσιαλιστικὴ ἀναθεώρησι τῆς κοινωνίας καὶ τὸν Φουτουριστικὸ δυναμισμό. Ἄξιον ὅμως ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι τὸ γεγονὸς τῶν συνθηκῶν κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες σχηματίσθηκε ὁ δεσμὸς τῶν τεσσάρων αὐτῶν ρευμάτων.

Στὴν Ἰταλία δὲν εἴχαμε μία ἀντιφεουδαρχικὴ ἐπανάστασι καὶ κατὰ συνέπεια τὴν ἀπειλὴ ἐναντίον τῆς ἀρχῆς ποὺ συνέδεε καὶ σταθεροποιοῦσε τὰ ὑπόλοιπα Εὐρωπαϊκὰ κράτη ὅπως λόγου χάριν στὴν Γαλλία· ἀντίθετα ἡ ἐπανάστασις ἀπετέλεσε τὴν ἀπαρχὴ τοῦ Ἰταλικοῦ κράτους. Ἀναντίρρητα καὶ ὁ MAZZINI καὶ ὁ GARIBALDI ὑπῆρξαν ἀντιμοναρχικοὶ καὶ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ μία ἀνεξάρτητο Ἰταλικὴ δημοκρατία καὶ ὄχι γιὰ τὸν οἶκο τῆς Σαβοΐας. Ὅμως ἀπὸ τὴν μία πλευρὰ ὁ οἶκος τῆς Σαβοΐας πολεμοῦσε στὸ πλευρό τους ἐναντίον τῶν ἄλλων βασιλικῶν οἴκων τῆς Εὐρώπης καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ οἱ ἀστοὶ καὶ οἱ φιλελεύθεροι ἐπιθυμῶντας τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἰταλίας δὲν τοὺς περιφρονοῦσαν σὰν ἀναρχικοὺς ὅπως συνέβαινε στὴν ὑπόλοιπο Εὐρώπη καὶ ἰδιαίτερα στὴν Γερμανία ἀλλὰ τοὺς ὑπεστήριζαν. Ἡ φυσικὴ συνέπεια αὐτῆς τῆς ἐπαναστάσεως διπλῆς κατευθύνσεως —ἐὰν ἡ μία εἶναι οἱ MAZZINI GARIBALDI καὶ ἡ ἄλλη ὁ CAVOUR — ἦταν τὸ Ἰταλικὸ κράτος καὶ φαινόταν ὅτι θὰ εἶχε πολὺ μεγαλύτερη συνοχὴ ἀπὸ ἄλλα εὐρωπαϊκά.

Ἔτσι τὸ Ἰταλικὸ RISORGIMENTO εἶναι καὶ τὸ τελευταῖο ἴσως ἐπιτυχημένο κίνημα τοῦ φιλελευθερισμοῦ στὴν Εὐρώπη καὶ ἡ πρώτη μοναδικὴ νίκη τοῦ κριτικοῦ φιλελευθερισμοῦ. Καὶ ὁ MAZZINI καὶ ὁ GIOBERTI συμφωνοῦν πὼς τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἐξέλιξις καὶ ὅτι ἡ ἰσότης ὅλων ὡς πρὸς τὴν ἐλευθερία εἶναι βασικὴ προϋπόθεσις γιὰ τὴν δικαίωσι τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἐθνικισμοῦ. Συμφωνοῦν ἐπίσης στὴν κριτική τους ἀπέναντι ὁρισμένων ἀρχῶν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως: στὸν ἀτομισμό της, τὸν ἡδονισμό της καὶ τὴν ἐπιμονή της στὰ δικαιώματα παρὰ στὰ καθήκοντα. Τὸ RISORGIMENTO εἶναι μία διερεύνησι χωρὶς ἀκρότητες τῆς ἐπιθυμίας γιὰ ἀνεξαρτησία ἑνὸς λαοῦ, ποὺ συνδυάζει αἰτήματα κοινωνικῶν τάξεων, ἠθικὲς ἀναστολές, οἰκονομικὰ ρεύματα καὶ πολιτικὲς κινήσεις.

Γιὰ τὴν Ἰταλία ὅπως καὶ γιὰ ὅλες τὶς Εὐρωπαϊκὲς χῶρες τὸ πρόβλημα τῶν

ἐπερχομένων δεκαετιῶν ἦταν ἡ συμβολὴ τῶν μαζῶν στὴν διακυβέρνησι τοῦ κράτους, ἡ εἴσοδός τους στὴν πολιτικὴ καὶ ἡ δοκιμὴ τοῦ φιλελευθερισμοῦ σὰν πολιτικοῦ συστήματος. Ταυτοχρόνως, ἡ ἄνοδος τῆς Ἰταλίας δημιούργησε πιθανότητες εἰσόδου της στὸν κύκλο τῶν ἀποικιακῶν δυνάμεων καὶ πράγματι μὲ τὴν ὑπόθεσι τῆς Ερυθραίας ἡ Ἰταλία εἰσῆλθε στὸν κύκλο σὰν οὐραγὸς τῶν ἄλλων ἀποικιοκρατῶν.

Οἱ ἧττες της στὴν Ἐρυθραία ἔφεραν στὸ προσκήνιο τοὺς Ἐθνικιστές. Ἂν καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ συγκρίνῃ κανεὶς τὴν ἧττα τοῦ 1870 —ἀρχὴ τοῦ νεωτέρου Γαλλικοῦ Ἐθνικισμοῦ— καὶ τὴν ἧττα τῆς ADOWA τὸ 1896, ἦταν ἐν τούτοις ἡ ἀφετηρία γιὰ τὴν πολιτικὴ ἀπήχησι τῶν Ἐθνικιστῶν στὶς μᾶζες ἀλλὰ κυρίως στοὺς κύκλους τῶν Ἰταλῶν διανοουμένων.

Περίπου τὴν ἴδια ἐποχὴ οἱ Σοσιαλιστὲς καὶ οἱ Ἀναρχικοὶ συναντοῦν τὶς πρῶτες τους ἐπιτυχίες. Ἡ Ἰταλία βρισκόταν σὲ ἀναταραχή. Ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῆς γενεᾶς τοῦ RISORGIMENTO, ὁ GIOLITTI προσπάθησε ὅσο μποροῦσε νὰ συντηρήσῃ κυβερνήσεις φιλελευθέρων σὲ μιὰ προσπάθεια σταθεροποιήσεως τοῦ καθεστῶτος. Χρησιμοποιῶντας τοὺς Σοσιαλιστὲς σὰν φῦλλο ἔκπληξι στὸ πολιτικὸ παιγνίδι, ἐπέτυχε νὰ τοὺς διασπάσῃ καὶ νὰ τοὺς χρησιμοποιῇ σὰν δικλεῖδα ἀσφαλείας τῶν κυβερνήσεων συνασπισμοῦ. Ἑλισσόμενος ἐπιτήδεια σ' ὅλο τὸ πολιτικὸ φάσμα, ἔδειχνε πὼς θὰ ὁδηγοῦσε τὴν χώρα προοδευτικὰ σὲ μιὰ μετριοπαθῆ πολιτικὴ κατάστασι ἀποκλείοντας τὰ ἄκρα στὸ περιθώριο.

Ὑπελόγισε ὅμως χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὸν ἀστάθμητο παράγοντα. Εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶχε δημιουργήσει μία σταθερότητα, χρησιμοποιῶντας κάθε μέσο καὶ κάθε ἀδυναμία τῶν ἀντιπάλων του, ὅπως εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶναι καὶ ὁ κύριος ὑπεύθυνος τῆς διαφθορᾶς σὲ κάθε τομέα τῆς Ἰταλικῆς πολιτικῆς ζωῆς. Μετατρέποντας τὸ κοινοβούλιο σὲ σῶμα ὀλίγων γηρασμένων «ἐκλεκτῶν» καὶ ἀποκλείοντας ἀργὰ καὶ μεθοδικὰ τὸν λαὸ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ζωή, ἤλπιζε πὼς προσφέροντας στὶς μᾶζες μία ζωὴ χωρὶς ἐναλλαγὲς θὰ ἐξασφάλιζε τὴν πολιτική του ἐπιβίωσι καὶ ταυτόχρονα τοῦ συστήματός του.

Οἱ Ἰταλοὶ Ἐθνικιστές, ποὺ προϋπῆρξαν στὸν ἰδεολογικὸ χῶρο ἔναντι τῶν ἄλλων ρευμάτων, εἶχαν σὰν σημεῖο ἐκκινήσεώς τους τὶς ἰταλικὲς ἧττες στοὺς ἀποικιακοὺς πολέμους. Οἱ Ἐθνικιστὲς ἀντιμετώπιζαν τὴν Ἰταλία σὰν σύνολο, σὰν προλεταριακὸ κράτος, ποὺ ἔπρεπε καὶ ὤφειλε νὰ ἐπιβιώσῃ μέσω τῆς συνοχῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς διαιρέσεως σὲ φατρίες, ποὺ μέσω ἀλληλοσπαραγμῶν θὰ ἐπεβάλλοντο ἡ μία τῆς ἄλλης. Ἡ ἔντασι, ποὺ δημιούργησαν οἱ Σοσιαλιστὲς στὸ πρόβλημα τοῦ φατριασμοῦ μὲ τὴν εἰσαγωγὴ στὸν πολιτικὸ χῶρο τῆς ἐννοίας τοῦ προλεταριάτου, τοὺς κατέβασε κατ' ἀνάγκη στὸ πολιτικὸ πεδίο. Πολὺ χαρακτηριστικὰ ὁ VILFREDO PARETTO ἐπισημαίνει: «Ἡ ἀστικὴ τάξι νομίζει, πὼς μπορεῖ νὰ ὁδηγῇ τὸν λαὸ κατὰ βούλησι διὰ μέσου τοῦ συστήματος τῶν ἐκλογῶν, ἀλλὰ ὁ λαὸς ἢ μᾶλλον μία μειοψηφία τοῦ λαοῦ ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ προλεταριάτο τῶν διανοουμένων —ἕνα ἀνόητο κατασκεύασμα τῆς ἀστικῆς τάξεως— κινεῖται πρὸς τὴν κατάκτησι τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἀστῶν. Μόνον ἕνας πόλεμος μὲ ἀρκετὰ μεγάλη διάρκεια, στὸν ὁποῖο θὰ λάβουν μέρος πολλὰ κράτη θὰ ἀνατρέψῃ ἴσως τὴν πορεία τοῦ φαινομένου.

Θὰ εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ μεταβάλλῃ τὰ ἠλίθια ἀνθρωπιστικὰ αἰσθήματα τῶν ἀ-στῶν καὶ νὰ δημιουργήσῃ χῶρο γιὰ νέα δυναμικώτερα καὶ ζωηρότερα. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὸ τὸ φαινόμενο (τοῦ πολέμου) ἡ παραμικρὰ ἔνδειξις».[1]

Στὸν Ἰταλικὸ Ἐθνικισμὸ ὀφείλεται ὁ ἀνταγωνισμὸς τοῦ Φασισμοῦ καὶ ἡ ἀντίθεσίς του στὸν Σοσιαλισμό. Στὸν CORRADINI βρίσκομε τὸν ὀξὺ χαρακτηρισμό: «Ἡ Ρώμη ἔφθασε πάνω στοὺς ἀετοὺς τῆς θελήσεώς της στὴν Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία καὶ τὴν Ρωμαϊκὴ εἰρήνη· ἡ Ἰουδαία εἶχε τὴν δυνατότητα τοῦ ὀνείρου... Ὁ πρῶτος σοσιαλισμὸς βρίσκεται μέσα στὴ βίβλο... Ἡ πρώτη «δικαιοσύνη» τῶν κατωτέρων βρίσκεται στὴν βίβλο. Ἡ πρώτη ἐκδήλωσις βίας τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀπέναντι στὸν φύσει βίαιο, ἡ πρώτη ὑπερηφάνεια τοῦ ταπεινοῦ ἀπέναντι στὸν φύσει ὑπερήφανο βρσκονται στὴν βίβλο... Ὁ προφήτης εἶναι ἡ ἐπανάστασι».[2]

Ἡ φιλοσοφία τῶν Ἐθνικιστῶν ἔγκειται στὴν ὀργανικὴ μεταφυσικὴ τῶν αἰωνίων νόμων τῆς ζωῆς, τοὺς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν δυνατότητα ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τοὺς μεταβάλλῃ. Ὁ κλασσικὸς αἰσθητισμός τους δείχνει σύνδεσμο μὲ τὶς ἀρχὲς τῶν ἐννοιῶν «πολιτισμὸς» καὶ «ἀνθρώπινο εἶδος».

Σὰν σύνολο ὁ Ἰταλικὸς Ἐθνικισμὸς εἶναι ἐπαναστατικὸς ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν Γαλλικὸ τῆς ACTION FRANCAISE καὶ προοδευτικός. Ἡ ἀρχὴ τοῦ προλεταριακοῦ κράτους θὰ ἀποτελέσῃ τὸν συνδετικό του κρίκο μὲ τοὺς αἱρετικοὺς σοσιαλιστές, συνδικαλιστὲς καὶ μαρξιστὲς ἐνῶ τὸ πολιτικό του ἰδανικὸ θὰ ἀναφανῇ μὲ τὴν διακήρυξι τοῦ ἐθνικοῦ Σοσιαλισμοῦ. Σ' αὐτὸν ὀφείλεται ἡ ἀναγνώρισις θετικῶν στοιχείων στὴ δημοκρατία, τὸν φιλελευθερισμὸ καὶ τὸν Σοσιαλισμό. Τέλος εἶναι ὁ εἰσηγητὴς καὶ δημιουργὸς τῶν SQUADRE.*

Οἱ Φουτουριστὲς ἔδωσαν στὸν Φασισμὸ τὴν δύναμι καὶ τὴν θέλησι νὰ ἀναρριχηθῇ στὴν ἐξουσία. Ἂν καὶ σὰν κίνημα ἀνήκουν στὸν καθαρῶς ἰδεολογικὸ χῶρο καὶ μάλιστα κίνημα κατὰ τοῦ διανοουμενισμοῦ, ἑνὸς διανοουμενισμοῦ, στὸν ὁποῖο ἀνήκουν καὶ οἱ Ἐθνικιστὲς ἐν τούτοις ἐπηρέασαν ἴσως περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, τὸ οὐσιαστικώτερο στοιχεῖο τοῦ Φασισμοῦ. Τὴν θέλησι τῆς ζωῆς καὶ τῆς δυνάμεως. Ἂν διαμορφώθηκε Φασιστικὸ πνεῦμα, αὐτὸ ὀφείλεται στοὺς Φουτουριστές· ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ Φασισμὸς ἀπέκτησε τὴν ἱκανότητα τῆς δράσεως αὐτὸ ὀφείλεται καὶ πάλι στοὺς Φουτουριστές.

Ἡ Ἰταλία σχηματίσθηκε σὰν κράτος μέσω δανεισμοῦ ἰδεῶν ἀπὸ ὅλη τὴν ὑπόλοιπο Εὐρώπη. Σὰν κάθε νεότευκτο κράτος μὲ παλαιὰ συνείδησι —συνείδησι ποὺ ἔχει τὶς ρίζες της στὸν DANTE καὶ τὸν MAKIAVELLI — ἡ Ἰταλία ζητοῦσε κάτι δικό της, Ἰταλικό. Ὁ Φουτουρισμὸς ἀπὸ κάθε ἄποψι εἶναι καθαρὰ Ἰταλικὸ προϊόν. Εἶναι ὁ γεννήτωρ τοῦ Φασισμοῦ ὄχι μόνο στὸν ἰδεολογικὸ ἀλλὰ καὶ στὸν πολιτικὸ τομέα. Ἐπομένως κατ' ἐπέκτασι καὶ ὁ Φασισμὸς εἶναι Ἰταλικὸ προϊόν. Οἱ

---

1. LA CULTURA ITALIANA DEL 900 ATRAVERSO LE RIVISTE, NQL II: LA VQCE σημείωση σελίδος 532.
2. ENRICO CORRADÜNI, L' OMBRA DELLA VITA, NAPOLI 1908 σελίδες 170 - 173.

* Οἱ ἀποκλειστικὰ ἐθνικιστὲς SQUADRE, οἱ SQUADRE AZZURE, κυριαρχοῦσαν στὴν Ρώμη πολὺ πρὶν τὸ FASCIO κερδσῃ τὴν μάχη τῶν δρόμων.

Φουτουριστικὲς ἀρχὲς τῆς δράσεως, τῆς δυναμικῆς ἐξελίξεως, τῆς συνεχοῦς προόδου, τῆς ἀναζωογονήσεως καὶ τὰ Φουτουριστικὰ ὑπερπροοδευτικὰ πολιτικὰ προγράμματα ἔδωσαν στὸν Φασισμὸ τὶς ἀπαραίτητες βάσεις γιὰ νὰ μετατρέψη τὰ ὄνειρα σὲ πρᾶξι.

Ὅσο κι ἂν ὑπάρχη ἡ τάσι νὰ παρουσιάσουν τοὺς Φουτουριστὲς σὰν τὰ ἐξωτερικὰ γραφικὰ στοιχεῖα τοῦ Φασιστικοῦ Κινήματος, ἕνας προσεκτικὸς μελετητὴς δὲν μπορεῖ νὰ παραβλέψη τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Φουτουριστὲς ἀπετέλεσαν τὸ αἷμα του Φασιστικοῦ ὀργανισμοῦ. Οὔτε παραβλέπεται τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ τρομερὴ ἀπλοποιητικὴ ἱκανότης τοῦ Φουτουρισμοῦ ἔγινε ὁ κύριος γνώμων τοῦ Φασισμοῦ στὶς ἰδέες καὶ στὴν πρᾶξι. Ἂν τὰ ἄλλα ρεύματα βρέθηκαν ἁπλῶς σὲ μιὰ παράλληλο θέσι, ὁ Φουτουρισμὸς ἦταν τὸ χέρι ποὺ ἔδεσε τὸ νῆμα.

Οἱ Σοσιαλιστὲς πιθανῶς ἀντιπροσώπευσαν τὴν πιὸ περίεργη κατάστασι στὸν δεσμὸ αὐτό. Ἂν οἱ Ἐθνικιστὲς ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν δίψα καὶ τὸν πόθο γιὰ μιὰ νέα ζωὴ καὶ τὸ ὅραμα μιᾶς μεγάλης Ἰταλίας· ἂν οἱ Φουτουριστὲς κηρύσσουν τὸν ἡρωϊκὸ πόλεμο ἐναντίον κάθε μορφῆς κατεστημένου μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ὑπερπηδήσουν τὸ τέλμα τῆς στασιμότητος καὶ τῆς μετριότητος· οἱ Σοσιαλιστὲς ἀντίθετα ἔχουν σὰν ἀφετηρία τους τὰ ποδοπατημένα ὄνειρα καὶ τὸν πρακτικὸ καταχρημνισμὸ τῆς Μαρξιστικῆς προφητείας κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου.

Ὁ Μὰρξ ὑπῆρξε γιὰ τὴν ἐποχή του προφήτης. Τὰ ὁράματά του ἔγιναν πίστι καὶ πόθος χιλιάδων ἀνθρώπων. Τὸ δόγμα του ἔφθασε σὲ ἐπίπεδο θρησκείας καὶ ἡ λατρεία καὶ ἡ τυφλὴ ὑποταγὴ σ' αὐτὸ θὰ βροῦν τὸν καλύτερο ἐκφραστή τους στὸν Λένιν: «Τὸ Μαρξιστικὸ δόγμα εἶναι παντοδύναμο γιατί εἶναι σωστό».[1]

Ἂν καὶ τὸ δόγμα φαινόταν ἁπλό, ἰσχυρὸ καὶ περιέγραφε διαγραμματικὰ τὸ μέλλον ἑνὸς νέου, ἄχρωμου καὶ εἰρηνικοῦ κόσμου ἐν τούτοις κάτω ἀπὸ προσεκτικὴ μελέτη φανέρωνε τὶς ρωγμές, ποὺ θὰ προκαλοῦσαν ἀργότερα τὶς ἀλεπάλληλες ἀναθεωρήσεις μὲ τελικὴ συνέπεια τὴν πτῶσι του. Ὁ Μὰρξ εἶχε παραβλέψει τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ προλεταριᾶτο ὑπὸ τὴν ἔννοια τῆς τάξεως ἄνευ ἰδιοκτησίας, παρουσίαζε στὸ ἐσωτερικό του μία τρομερὰ διαφοροποιημένη κοινωνία καὶ δὲν εἶχε τὴν δυνατότητα ἀντιθέσεως σὲ συνθῆκες, τῶν ὁποίων ἤδη ἀποτελοῦσε ἀναπόσπαστο τμῆμα, ἐνῶ ὑπὸ τὴν ἔννοια τῆς χειρωνακτικῆς ἐργατικῆς τάξεως βρισκόταν ἐκτὸς τῶν κοινωνικῶν διαμορφώσεων καὶ ἑπομένως ἦταν ἀνίκανο νὰ τὶς χειραγωγήση. Παρέλειψε ἐπίσης νὰ γράψη μιὰ φαινομενολογία τοῦ προλεταριάτου (τὸ κεφάλαιο πάνω στὶς τάξεις στὸν τρίτο τόμο τῆς Γερμανικῆς ἐκδόσεως τοῦ «Κεφαλαίου» δὲν γράφηκε ποτέ) ἀλλὰ καὶ παρατηρῶντας τὸ θέμα γενικώτερα ὁ Μαρξισμὸς δὲν ἔχει ἰδέα τοῦ πῶς θὰ ὑπερπηδοῦσε τὴν πραγματικὴ διανοητικὴ κατάστασι τοῦ ἀτόμου, τὸ πρόβλημα τῆς νοστροπίας — πρόβλημα, ποὺ δὲν καθωρίζετο ἀπὸ οἰκονομικὲς συνθῆκες ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα σύμπλεγμα ἱστορικῶν συνθηκῶν ποὺ διεμόρφωναν οἱ ἐσωτερικὲς ὁμάδες τοῦ προλεταριάτου. Τὸ πρόβλημα ἔμοιαζε μὲ Κινέζικη σπαζοκεφαλιὰ καὶ πολὺ σύντομα προσετέθη ἀκόμη ἕνα. Καθὼς οἱ ὑποτιθέμενες μᾶζες τῆς ἀντιθέσεως ξεφορτώθηκαν τοὺς παπάδες καὶ τὴν ἐπιρροὴ τῆς ἐκκλησίας, παρεσύροντο συνήθως μαζικὰ

1. LENIN, AUSGEWÄHLTE WERKE I, BERLIN 1955, σελίς 63.

ἀπὸ τοὺς Σοσιαλδημοκράτες μὲ ἀποτέλεσμα νὰ περιορίζεται σὲ βαθμὸ σπανιότητος ἡ προσέλευσίς τους πρὸς τὸ ἐπαναστατικὸ στρατόπεδο. Ὁ Μαρξισμὸς ἔδωσε τὴν λύσι στὸ πρόβλημα, χαρακτηρίζοντας τοὺς Σοσιαλδημοκράτες σὰν «ἀντιδραστικούς».

Παντοῦ στὴν Εὐρώπη, τὸ ἐπαναστατικὸ κόμμα παρέπαιε μεταξὺ τῶν πυρῶν τῶν «ἀντιδραστικῶν» καὶ πουθενὰ δὲν μποροῦσε νὰ διεκδικήση τὴν ἡγεσία τῶν μαζῶν κάτι ποὺ τοῦ ἦταν ἀπαραίτητο, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ κάθε σοβαρὴ ἐπαναστατικὴ ἀπειλὴ θὰ ἕνωνε τοὺς ἀστοὺς (χωρὶς τοὺς ὁποίους δὲν ἦταν δυνατὴ ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀντιθέσεως) σὲ ἕνα ἑνιαῖο σῶμα. Τὸ ἀναπόφευκτο ἀποτέλεσμα ἦταν μιὰ σειρὰ ἀπὸ βασανιστικὰ ἐρωτήματα: Τί ἦταν πραγματικὰ τὸ προλεταριᾶτο; Ποιὸς τὸ ἀντιπροσώπευε; Πῶς θὰ ἐξηγεῖτο ἡ παρέκλισι καὶ ἡ τάσι πρὸς τὴν ἀστικὴ νοοτροπία καὶ ἡ ζωὴ ποὺ ὑφίστατο μέσα στὸ προλεταριᾶτο; Ποῦ θὰ εὑρίσκετο, ὁ σύμμαχος, ἡ ἀπαραίτητος ρποϋπόθεσις τῆς νίκης, στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἀστῶν; Ὁ Μὰρξ καὶ ὁ Ἔνγκελς ἀπαντοῦν στὰ πρῶτα δύο ἐρωτήματα μὲ τὸν ἀφηρημένο ὅρο «AVANT GARDE»,* στὸ τρίτο προτιμοῦν τὸν χαρακτηρισμὸ «Ἀγγλικὸ φαινόμενο» παρὰ τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸ καὶ στὸ τέταρτο ἀπαντοῦν λαμβάνοντας σὰν δεδομένο ὅτι στὸν ἀγῶνα θὰ συμμαχήση τὸ προοδευτικὸ τμῆμα τῆς ἀστικῆς τάξεως. Ποτὲ ὅμως δὲν διερωτήθηκαν πῶς ἦταν δυνατὸν ἕνα κόμμα ποὺ διεκήρυσσε πὼς ἦταν ὁ μέλλον νεκροθάφτης τῶν συμμάχων του, μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ σὰν ὁ κατάλληλος ἑταῖρος μιᾶς συμμαχίας.

Ἔτσι στὸ σταυροδρόμι ποὺ ἔφθασαν ὁ LENIN καὶ ὁ KAUTSKY γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τελικὰ τὸν δικό τους δρόμο, ἔφθασαν ὁ MUSSOLINI, ὁ SOREL καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Διέφεραν ὅμως σ' ἕνα σημεῖο ἀπὸ τοὺς προηγουμένους: στὸ θέμα τῆ» ὁλοπλεύρου πίστεως πρὸς τὸ Μαρξιστικὸ δόγμα.

Μία σημαντικὴ ὁμάδα ἦταν αὐτὴ ποὺ ξεπήδησε ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν ἀναρχικῶν καὶ τῶν συνδικαλιστῶν ποὺ εἶχαν σὰν ὁδηγό τους τὸν SOREL. Αὐτοὶ μὲ προεξέχοντα τὸν FILIPPO CORRIDONI καὶ τοὺς MICHELE BIANCHI, MASSIMO ROCCA, ALCESTE DE AMBPIS, LEANDRO ARRINATI καὶ CESARE ROSSI θὰ ἱδρύσουν τὰ πρῶτα FASCI τὰ κύτταρα τοῦ Φασισμοῦ.

Τέλος ὁ D'ANNUNZIO καὶ οἱ λεγεωνάριοί του θὰ προσφέρουν στὸν Φασισμὸ ὅλα τὰ ἐξωτερικά του στοιχεῖα καὶ τὶς χαρακτηριστικὲς ἐκεῖνες λεπτομέρειες ποὺ θὰ τὸν διαχωρίσουν ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα κινήματα τῆς ἐποχῆς, μὲ λίγα λόγια τὴν νοοτροπία. Θὰ προσφέρουν ἐπίσης τὴν αὔρα τοῦ τυχοδιωκτικοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ ἐπιπλέον θὰ πειραματισθοῦν πρῶτοι στὴν ἰδέα τῆς συντεχνίας μὲ τὴν σύνταξι καὶ ἐφαρμογὴ τῆς CARTA DEL CARNARO, μὲ κύριο ἐμπνευστὴ τὸν DE AMBRIS.

Δὲν εἶναι δυνατὸν τελικὰ νὰ παραλειφθῆ ὁ ἀπολιτικός, ἀρχαϊκὸς τύπος τοῦ EVOLA, τοῦ μοναχικοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δημιούργησε τὴν φυλετικὴ θεωρία τοῦ Φασισμοῦ καὶ στήριξε μέσω τοῦ ἀντισιωνισμοῦ καὶ τοῦ ἀντιχριστιανισμοῦ μὲ τρομερὴ

* AVANT GARDEJ Ὅρος ποὺ ὑποδηλώνει τὴν πρωτοπορεία. Ὁ Λένιν τὴν προσδιορίζει σὰν τὴν ἐπαναστατικὴ πρωτοπορεία, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐπαγγελματίες ἐπαναστάτες καὶ ἔχει σὰν ἀποστολή τ̣ς τὴν ὀργάνωσι τοῦ ἐπαναστατικοῦ πυρῆνος.

ἁπλότητα τὸν παγανιστικὸ ἰμπεριαλισμὸ τῆς Ἰταλίας.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1923 ὁ Φασισμὸς θὰ γίνῃ κράτος καὶ ὁ MUSSOLINI τὸ 1925 θὰ δώσῃ τὸν ὁρισμό του: «Ὅπως κάθε ὑγιὴς πολιτικὴ ἀντίληψις, ὁ Φασισμὸς εἶναι ταυτοχρόνως πρακτικὴ καὶ σκέψις. Εἶναι δρᾶσις ἐμψυχωμένη ἀπὸ ἕνα δόγμα*».[1]

Ὁ Φασισμὸς εἶναι πολιτικὸ σύστημα ποὺ πηγάζει ἀπὸ ἱστορικὲς περιστάσεις καὶ συνθῆκες καὶ ἑπομένως συνδεδεμένος μὲ τὸν χῶρο καὶ τὸν χρόνο. Συγχρόνως ὅμως σὰν πνευματικὴ ὀντότης εἶναι ἀνεξάρτητος τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου κι αὐτὸ γιατί βασίζεται σὲ μία φιλοσοφία ἢ καλύτερα μεταφυσική, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ ἀντλεῖ τὸ κῦρος του. Γιὰ τὸν Φασισμό, πίσω ἀπὸ τὸν ὑλικὸ κόσμο, ποὺ αἰσθανόμεθα, ὑπάρχει ὁ πνευματικός, στὸν ὁποῖο συνενοῦνται τὰ ἄτομα μιᾶς κοινωνίας μέσω τῆς παραδόσεως καὶ τῶν κοινῶν πνευματικῶν δεσμῶν.

Ὁ MUSSOLINI λέγει χαρακτηριστικά: «Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Φασισμοῦ εἶναι ἕνα ἄτομο, ποὺ συγχρόνως εἶναι ἔθνος καὶ πατρίς, ἠθικὸς νόμος ποὺ συνδέει ἄτομα καὶ γενεές, σὲ μία παράδοσι καὶ μία ἀποστολή, ἀφαιρῶντας τὸ ἔνστικτο τῆς περιωρισμένης ζωῆς στὸν στενὸ κύκλο τῆς χαρᾶς, μὲ σκοπὸ τὴν ἵδρυσι μέσω τοῦ καθήκοντος μιᾶς ἀνωτέρας ζωῆς, ἐλευθέρας ἀπὸ τοπικοὺς καὶ χρονικοὺς περιορισμούς. Ἀλλὰ ἂς μὴν νομισθῇ πὼς δὲν ὑφίσταται ἡ ἐκτίμησις τῆς ὕλης καὶ ἰδίως τῆς ὀμορφιᾶς της, σὰν ἔκφρασι γνησιότητος τῆς γενεᾶς τοῦ Γιουβενάλλ (».[1]

Ἀντίθετα μὲ τὸν θετικισμὸ τοῦ περασμένου αἰῶνος, ὁ Φασισμὸς θεώρησε τὴν ζωὴ σὰν ἕνα ἀγῶνα, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκβασις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ ποσοστὸ ἐνεργείας ποὺ διαθέτει. «Ὁ Φασισμὸς θέλει τὸν ἄνθρωπο ἐνεργητικὸ καὶ ὑποχρεωμένο πρὸς δρᾶσι, μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις».[2] Σὲ πολλοὺς διαφεύγει τὸ γεγονὸς πὼς ἐκτὸς ἀπὸ σύστημα διακυβερνήσεως ὁ Φασισμὸς εἶναι καὶ σύστημα σκέψεως. Τὸ σύστημά του βασίζεται στὴν ἁπλῆ ἀποδοχὴ καὶ παραδοχὴ τοῦ κόσμου, στὸν ὁποῖο ζοῦμε, κάτι ποὺ δὲν πέτυχε κανένα ἄλλο κίνημα. Ὁ MUSSOLINI θέτει τὸ θέμα ὡς ἀκολούθως: «Ὁ Φασισμὸς ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι πολιτικῶς δόγμα ρεαλιστικὸ καὶ πρακτικῶς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναλύσῃ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῶν προβλημάτων ποὺ τίθεται ἱστορικῶς μόνα τους καὶ βρίσκουν ἢ ὑπαινίσσονται μόνα τους τὴν λύσι τους. Γιὰ νὰ δράσουμε πάνω στοὺς ἀνθρώπους, ὅπως καὶ στὴν φύσι, πρέπει νὰ εἰσέλθουμε στὸν δρόμο τῆς πραγματικότητος καὶ νὰ γίνουμε κύριοι τῶν ἀναγκῶν μέσω τῆς δράσεως».[3]

---

* Στὸ Ἰταλικὸ κείμενο χρησιμοποιεῖται ὁ ὅρος DOTTRINA, ὅρος ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν Μαρξιστικὴ ἴσως ἐποχὴ τοῦ MUSSOLINI, ἡ ἔννοιά του ὅμως εἶναι τῆς ἀρχῆς δηλαδὴ ὁ ἀντίστοιχος Ἰταλικὸς ὅρος PRINCIPALE.

1. LA DOTTRINA DEL FASCISMO, PAR BENITO MUSSOLINI, ROMA, 1925, τμῆμα I σελὶς 5.
2. LA DOTTRINA DEL FASCISMO, PAR BENITO MUSSOLINI, ROMA 1925, τμῆμα 2 σελὶς 8.
3. LA BOTTRINA DEL FASCISMO, PAR DENITO MUSSOLINI, ROMA 1925, τμῆμα 3 σελὶς 9.
1. LA DOTTRINA DEL FASCISMO, PAR BENITO MUSSOLINI, ROMA 1925, τμῆμα 6 σελ. 10

Ὁ Φασισμὸς εἰσάγει τὴν ἀντιατομιστικὴ ἀντίληψι γιὰ τὸ κράτος. Ἡ μορφή του μάλιστα κάτω ἀπὸ τὴν ἔννοια τῆς καταφάσεως τοῦ κράτους εἶναι ἐναντίον τοῦ φιλελευθερισμοῦ. «Ὁ Φασισμὸς ἐπιβεβαιώνει καὶ θεωρεῖ τὸ κράτος σὰν τὴν ἀληθινὴ πραγματικότητα τοῦ ἀτόμου».[1] Ὅπως τὸ ἄτομο δὲν ἔχει τὴ δυνατότητα αὐτοτελείας καθὼς λαμβάνει ἀπὸ τὸ κράτος τὴν πνευματική του ὑπόστασι, ἔτσι καὶ οἱ ὁμάδες ἀτόμων δὲν εἶναι ἀνεξάρτητες ἐντὸς αὐτοῦ ἀλλὰ ὑπόκεινται καὶ ἀντλοῦν τὸ κῦρος τους ἀπὸ τὸ κράτος. Τί εἶναι λοιπὸν τὸ κράτος; Δὲν εἶναι παρὰ μία ὁμὰς ἀνθρώπων, ποὺ ἔχει ἐνοποιηθεῖ ἀπὸ μία ἰδέα, ἡ ὁποία εἶναι ἡ θέλησι γιὰ τὴν ὕπαρξι καὶ τὴν ἐπικράτησι, ποὺ ἔχει δική της συνείδησι καὶ προσωπικότητα καὶ τὴν ὁποία εγκολποῦνται ἕνας ἢ ὀλίγοι προσπαθῶντας νὰ τὴν καταστήσουν κτῆμα ὅλων. Τὸ ἔθνος δὲν δημιουργεῖ τὸ κράτος ἀλλὰ ἀντίθετα δημιουργεῖται ἀπὸ αὐτὸ καὶ στηρίζεται ἐπάνω του, δηλαδὴ πάνω στὴν θέλησι γιὰ τὴν ὕπαρξι καὶ τὴν ἐπικράτησι. Ἄρα τὸ κράτος εἶναι μία ἠθικὴ πραγματικότης ποὺ γιὰ νὰ ζήση πρέπει νὰ ἐξελίσσεται. Πρέπει ἀκόμη νὰ ἐπιβάλλη τὴν ὀντότητα καὶ τὴν θέλησί του γιὰ νὰ καταξιώση τὴν ὕπαρξί του. Ὁ Ἰμπεριαλισμὸς λοιπὸν τοῦ Φασισμοῦ σὰν συνέπεια τῆς θελήσεως πρὸς ἐπικράτησι εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταξιώσεως τοῦ κράτους, δύναται ὅμως νὰ μὴν ἐμφανισθῆ καθόλου καὶ νὰ παραμείνη σὲ λανθάνουσα κατάστασι ἐὰν τὸ ἀποκλείουν οἱ δυνατότητες ποὺ διαγράφει ἡ πραγματικότης. «Γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ παραβληθῆ τὸ κράτος πρὸς τὴν ἐσωτερικὴ φύσι τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει ἐμπόδια καὶ ὅρια στὴν ἐξέλιξί της καὶ πραγματοποιεῖται καταδεικνύοντας τὸ ἀπεριοριστόν της».[2] Ἡ ἀρχὴ τοῦ κράτους μπαίνει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀτόμου, στὴν καρδιὰ τοῦ ἀτόμου τῆς δράσεως, τῆς σκέψεως, στὴν καρδιὰ τοῦ καλλιτέχνου, τοῦ ἐπιστήμονος· εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς.

Ὁ Φασισμὸς δὲν ἐπιθυμεῖ μόνον νὰ νομοθετῆ ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκπαιδεύση καὶ νὰ προαγάγη τὴν πνευματικὴ ζωή· ζητᾶ τὴν ἀπεριόριστο δύναμι γιὰ τὸ κράτος, ποὺ τὸ ταυτίζει μὲ τὸν ἑαυτό του. Ζητᾶ δηλαδὴ τὴν δρᾶσι καὶ ὅπως ὁμολογεῖ καὶ ὁ MUSSOLINI, ὁ Φασισμὸς σὰν δρᾶσι προηγεῖται τοῦ Φασισμοῦ σὰν ἰδέας. Βάσει αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ὁ Φασισμὸς ἀρνεῖται τὴν δυνατότητα καὶ τὴν χρησιμότητα τῆς αἰωνίας εἰρήνης. Η ζωὴ ποὺ βιώνεται ἐντατικὰ εἶναι τὸ ἰδεῶδες του. Γι' αὐτὸ καὶ δέχεται τὸν πόλεμο σὰν ὑπερένταση τῆς ζωῆς.[3]

Πρεσβεύοντας τὸν διαχωρισμὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ ζῶο ἀποκρούει τὴν ἰσότητα εὐημερία = εὐτυχία, ἡ ὁποία ὅπως λέει ὁ MUSSOLINI θὰ μετέβαλλε τὸν ἄνθρωπο σὲ μὴ σκεπτόμενο ζῶο μὲ μοναδικό του σκοπὸ νὰ τρώη καὶ νὰ παχαίνη. Ἀνατρέποντας καὶ γενικώτερα τὸ ἀξίωμα τῆς ἰσότητος πιστεύει ὅτι τὸ πλῆθος καὶ ὁ ἀριθμὸς δὲν δημιουργεῖ προϋποθέσεις διακυβερνήσεως μιᾶς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἀνήκει φύσει στοὺς ἀρίστους. Γι' αὐτὸ καὶ στὸν Φασισμὸ ἡ διοίκησις παραδίδεται σὲ

---

2. LA DOTTRINA DEL FASCISMO, PAR BENITO MUSSOLINI, ROMA 1925 τμῆμα 7 σελ. 11.
3. LA DOTTRINA DEL FASCISMO, PAR BENITO MUSSOLINI, RQMA 1925 τμῆμα 6 σελ. 10.
4. LA DOTTRINA DEL FASCISMO, PAR BENITO MUSSOLINI, ROMA 1925 τμῆμα 11 σελὶς 19.

εἰδικά, ἄριστα ἄτομα, τὰ ὁποῖα καὶ τὴν ἀσκοῦν ὁλοκληρωτικά. Ὑπάρχει μόνον ἕνα κόμμα, τὸ Φασιστικὸ ποὺ διοικεῖται ἀπὸ τὸ Μέγα Φασιστικὸ Συμβούλιο καὶ ὑπεράνωαὐτοῦ βρίσκεται ὁ ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα νὰ ἀλλάζῃ τὴν σύνθεσι τοῦ Συμβουλίου ἀλλὰ εἶναι ὑπόλογος ἀπέναντί του καὶ μπορεῖ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴ νὰ χάσῃ τὸ ἀξίωμά του.

Ἔτσι μέσω αὐτῆς τῆς τρομερῆς ἁπλότητος ὁ Φασισμὸς δημιούργησε τὴν Ἰταλικὴ θέσι στὸ θέμα Ἐθνικοσοσιαλισμὸς δημιουργῶντας ἐπίσης μία παράδοσι κυβερνήσεως τῆς χώρας ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν.

«Ἐμεῖς οἱ Φασίστες δὲν ἔχουμε θεωρητικὲς προκαταλήψεις, θεωρία μας εἶναι ἡ πραγματικότης».

«Ὑπάρχει ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται νὰ παγώνῃ μπροστὰ στὸ Ἄγνωστο, τὸ κρυμμένο μυστηριωδῶς μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μέλλοντος, καὶ ὑπάρχει καὶ ΕΚΕΙΝΟΣ ποὺ πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὸ ἄγνωστο μὲ ἕνα νεανικὸ πνεῦμα περιπετείας».

Ὅταν προελαύνω ἀκολουθῆστε με, ἐὰν ὀπισθοχωρήσω σκοτῶστε με, ἐὰν μὲ σκοτώσουν ἐκδικηθῆτε με».

MUSSOLINI

ΙΡΡΑΣΙΟΝΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΒΙΟΞΕΛΙΚΤΙΣΜΟΣ ἤ ὁ ἀντιορθολογικὸς πυρὴν συγκροτήσεως τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Βιοθεωρίας, γόνος τοῦ φιλοσοφικοῦ κλίματος τῆς φυλῆς.

— Διὰ μέσου τῆς μακροχρονίου ἱστορικῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου καὶ παραλλήλως πρὸς αὐτὴν ἐνεφανίσθησαν δεκάδες πολιτικῶν συστημάτων καὶ θεωριῶν ἔτι δὲ περισσότεραι φιλοσοφικαὶ θεωρήσεις. Σήμερον κατόπιν ἀμετρήτων κοσμοκοινωνικῶν ἀλλαγῶν εὑρισκόμεθα εἰς τὸ 2ο ἥμισυ τοῦ 20οῦ αἰῶνος ὄντες μάρτυρες τῆς ἀπεχθεστέρας ἱστορικῆς περιόδου ἀπὸ κτίσεως κόσμου, τοῦ ἀπεχθοῦς ἀφορῶντος εἰς πᾶσαν «ἀνθρωπίνην» ἐκδήλωσιν.

— Ζῶμεν ἐν μέσῳ κοινωνίας σαπρῆς, νοσούσης, ἥτις τῇ ἐκφυλιστικῇ βοηθείᾳ «διανοητῶν» —δουλοπαροίκων τοῦ Σιωνιστικοῦ τέρατος παράγει, συγκροτεῖ, καλλιεργεῖ καὶ προάγει κάθε εἴδους πνευματικὸν ἐκφυλισμὸν καλυπτόμενον ὑπὸ τὸν μανδύα τῆς τάδε ἢ δεῖνα φιλοσοφίας. Οὕτως οἱ λογῆς - λογῆς διάφοροι ψευδοσοφίαι—πνευματικὰ ἐκτρώματα, ἔχουσαι σχολάς, διδασκάλους τυφλοὺς καὶ ἠλιθίους ὅσον καὶ οἱ ὀπαδοί των δηλητηριάζουν μέσω τῶν ἑβραιοκρατουμένων μέσων ἐνημερώσεως, πᾶσαν φυσικὴν Ἀλήθειαν διακηρυχθεῖσα ὑπὸ τῶν Σοφῶν Πατέρων τοῦ Ἀρείου Πνεύματος. Ὑπὸ ποικίλας τακτικὰς καὶ μὲ ἀπόλυτον χρονικὴν συνέπειαν ἑδραιώνουν τὸ ἐμετικὸν πνευματικὸν οἰκοδόμημα — συνοθύλευμα ὅλων τῶν ὑπανθρωπίνων θεωριῶν, ἀποκρύπτοντες τὴν Ἀρεία Πραγματικότητα. Αὐτοὶ οἱ πλανόδιοι μικρέμποροι σοφισμάτων καὶ ἔνθερμοι θιασῶται τῆς Λογικῆς λατρεύουν τὴν λογικὴν ὡς θεάν, φερομένην ἄλλως ἄλλου· ὅτε ὡς βάσιν τοῦ ἑβραιομαρξιστικοῦ μύθου, πανάκεια, μητέρα τῆς ἐπιστήμης ἐπιλύουσα πᾶν πρόβλημα διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἄλλοτε δὲ ὡς λογικὴν τοῦ ἀτομιστικοῦ τεχνοκρατικοῦ ἀστοφιλελευθερισμοῦ τοῦ ὁποίου ἐστήριξε καὶ προήγαγε τὸ ὑδροκέφαλο μηχανοκρατούμενο οἰκοδόμημα. Πανταχοῦ εὑρίσκεται εἰς θέσιν πνευματικῆς κυριαρχίας ἡ λογικὴ φέρουσα τὸν μανδύα τῆς φιλοσοφίας καὶ στυλοβατοῦσα τὴν ἐπιστήμην, λειμακοειδὲς ὄργανο τῶν Σιωνιστικῶν καθαρμάτων.

Πρὸς τοῦτον ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ μᾶς κελεῖ νὰ ἀναθεωρήσωμεν τὸν κόσμον ἀπὸ τοῦ ὕψους ἑνὸς μαχητικοῦ ἡρωϊσμοῦ εἴτε ἑνὸς ἁγίου ἀσκητισμοῦ· μέσω τοῦ πρίσματος τῆς φιλοσοφικῆς μας συνθέσεως ἵνα ἐλευθερωθῇ τὸ πνεῦμα τὸ κυλιόμενο εἰς τὸν βόρβορον τοῦ ἑκάστοτε ὑλισμοῦ. Τὸ πνεῦμα τὸ προσδεδεμένο εἰς τὰ δεσμὰ τῆς «Ὀρθῆς Λογικῆς» μαρξιστικῆς ἢ ἀστικῆς χροιᾶς, μιᾶς λογικῆς τεχνηέντως ὑπερτραφείσης καὶ συντηρουμένης εἰς τὸν ἐπιστημονικόν, κοινωνικὸν καὶ τὸν ἐν γένει κοσμοθεωρητικὸν χῶρον, ἀπὸ τοὺς πορνοβοσκοὺς τῶν λαῶν Ἑβραίους.

— Πίστις μας εἶναι πὼς ἡ θέλησις καὶ ἡ δρᾶσις αὐτοκαταξιοῦνται καὶ μόνον μετ᾽ αὐτῶν ὡς γνωμώνων πράξεων καὶ νοήσεως ὁ Ἄρειος θὰ ἀναγεννηθῇ πνευματικῶς συντρίβων τὸν ἐκτεταμένο ἀλλὰ καὶ σκωληκόβροτον φράκτην τῆς Ἑβραϊκῆς

Λογικῆς. Μετὰ ἀπὸ βαθεῖα παρατήρησιν τῆς φύσεως καὶ ἀντικειμενικὴ μελέτη τῆς ἱστορίας ἀναντίρρητος διαπίστωσις εἶναι ὅτι ἡ Ζωτικὴ ὁρμὴ ἐλέγχει τὴν Λογικὴ καὶ ὄχι ἡ Λογικὴ τὴν οὐσία καὶ τὰς βαθυτέρας ἐκδηλώσεις τῆς Ζωῆς.

—Ὅλαι αἱ μεγάλαι πράξεις τῆς Ἱστορίας δὲν ἐπραγματοποιήθησαν μὲ μοχλὸν τὸ ἀνίκανον πνεῦμα ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄκαμπτον ἡρωϊκὴν θέλησιν, στοιχεῖον στηρίξεως καὶ ἐκδηλώσεως τῶν Ἀρείων ἀρετῶν. Οἱ λαοὶ δὲν συντηροῦνται ἀπὸ τὴν σκέψι τους ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἕνα διαδικὸ ἔνστικτο καθοριζόμενο ἀπὸ τὴν φυλετικὴ διαίσθησι βαθέως ριζωμένη εἰς τὸ αἷμα τους, καὶ τότε μόνον ἀναβαίνουν πρὸς τὴν κυριαρχίαν τοῦ κόσμου, ὅταν ἡ θέλησίς των ὑπερπηδῶσα τὰ ἔκδηλα ἠθικὰ καὶ φυσικὰ των προσόντα, ἀπελευθερώνει ἀνυπολογίστους νέας ἱκανότητας ἀπὸ τὸν χῶρον τοῦ φυλετικοῦ συλλογικοῦ ἀσυνειδήτου.

—Ἡ Ζωὴ δυσχερεστάτη ὡς σύνθεσις, περίπλοκος καὶ εὐμετάβλητος ὡς πραγματικότης εἶναι ἀδύνατον νὰ κατανοηθῆ πλήρως κάτω ἀπὸ τὴν σκέπην οἱασδήποτε ἐπιστήμης, ἐνῶ βαδίζομεν τὴν ἱστορικὴ καὶ βιολογικὴ μας πορεία ἀγόμενοι ἀπὸ σκοτεινὰς κα μυστηριώδεις Δυνάμεις ἀδιαπεράστους ἀπὸ τὴν τυχοῦσα ἐπιστήμη. Πρὸς τοῦτο ὁ σύγχρονος κοινωνικὸς καὶ πρακτικὸς συμβατισμὸς τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ φιλοσοφικῶν θέσεων ὢν ἀφορρήτως ἄκαμπτος παρουσιάζεται ἀποκεκαλυμμένος ἀπὸ τὴν ἐπιφανειακή του ὠφελιμότητα καὶ τὸ τυχὸν μεγαλεῖο του οὐσιαστικῶς ἠλίθιος. Μὲ αὐτὴν τὴν πεποίθησιν, εἰς τὴν θέσιν τῆς Λογικῆς ἐγκαθιστῶμεν μία νέα ἀρχὴ νοήσεως καὶ ἐνεργείας τὴν θέλησιν διὰ τὴν δρᾶσι καὶ τὴν δρᾶσιν πρὸς χάριν τῆς θελήσεως, κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου καὶ τὴν ἀρχηγία τῆς διαισθητικῆς ἰδιοφυΐας. Αὐτὴ ἡ νέα ἀρχή μας εἶναι περισσότερον δημιουργικὴ παρὰ κριτική, βαθεία παρὰ ἐπιφανειακή, φυσικὴ καὶ ὄχι συμβατική· διότι ἐκπηδᾶ ἀπὸ τὴν ἰδία μας τὴν ὕπαρξι, εἶναι ἡ φωνὴ τῶν γονιδίων μας καθὼς ἀγωνίζονται κατὰ τὴν ἱστορικὴ ροὴ διὰ τὴν ἐξέλιξι. Τὴν ἐξέλιξι ἡ ὁποία δὲν ὑπακούει εἰς λογιστικὰς προβλέψεις ἀλλὰ προσκαλεῖ τὰ ὄντα εἰς συνεχῆ ἀγῶνα διὰ τὴν ἀνάδειξι τοῦ καλυτέρου εἴδους. Πέραν κάθε «χρηστῆς» λογικῆς μακρὰν γνωσιολογικῶν ἀναζητήσεων ὑπακούομεν εἰς τὰς ἀνεξελέγκτους ὠθήσεις τῆς φυλετικῆς ψυχῆς ἡ ὁποία μᾶς ὁδηγεῖ εἰςτὴν ἄλογον καὶ μεθυστικὴν μάχην τῆς ἐξελίξεως γεννῶσα ἀκλονήτους ἀποφάσεις ἐστηριγμένας εἰς λαμπρὰ συναισθήματα τὰ ὁποῖα ὅμως εὑρίσκονται ἐκτὸς πάσης λογικῆς.

Ἡ φιλοσοφική μας ἀντίληψις δραστικὴ οὖσα μὲ ἄμεσον σκοπὸν ἅμα καὶ βάσιν της τὴν ἀναγκαιότητα ἐπαναφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου — ἄτομο εἰς ἐξελιγμένο μέλος τῆς «φυλετικῆς κοινωνίας» εἶναι φύσει καὶ θέσει μία πνευματικὴ δυναμική, διαπεποτισμένη μὲ τὴν φυσικὴ πραγματικότητα. Εἶναι μία θέσις τὴν ὁποία οὐδεὶς λογικὸς ὑπολογισμὸς ἀφορῶν εἰς τὰ ἀτομικὰ κέρδη τοῦ ἀνθρώπου ἢ εἰς τὰς τυχούσας κακοήθεις καὶ νοσοφόρους ἠθικοκοινωνικὰς ἐξελίξεις (!;) τῶν ὑβριδιακῶν λαῶν ὡς πολιτιστικῶν συνόλων· δὲν δύναται νὰ τὴν ἐπικροτήση.

— Διότι καλῶς γνωρίζομε ὅτι ἡ ὑπερήφανος, περιφρονητική, ἀλαζονικὴ καὶ δὲν ἐνοχλούμεθα νὰ εἴπωμεν τυχοαρπακτικὴ θέσις μας εὑρίσκεται ἀντιμέτωπος πάσης προσωπικῆς ἐπιθυμίας δι᾽ εὐτυχίαν, ἐναντία τῶν ταπεινῶν κερδοσκοπικῶν ἐλα-

τηρίων, δὲν ὑπόσχεται ἄνομα καὶ χυδαῖα ὑλιστικὰ ὠφελήματα ἢ ἀπραγματοποίητον παντογνωσίαν, ἀλλὰ κατατοπίζει διὰ τὴν ὑφισταμένην συμπαντικὴν ἀνακολουθίαν τῆς λογικῆς.

—Δι' ἡμᾶς αἱ σύγχρονοι ἐκφυλισμέναι Ἰουδαιοκρατούμεναι Κοινωνίαι εἶναι ἀπαράδεκτοι ὡς πρακτικαὶ δημιουργίαι, χυδαῖα καὶ ἐφθαρμένα ὑπολείμματα τοῦ ὀρθολογισμοῦ.

—Ἐναντιούμενοι εἰς κάθε ἔκφρασιν ἀστικοῦ ἢ κομμουνιστικοῦ στείρου ἐγκεφαλισμοῦ, ὀρθώνωμεν τὴν φιλοσοφίαν τῆς ζωτικῆς ὁρμῆς πρὸς ἐξέλιξιν, διαλύουσα τὰ ψεύδη, ἠθικῶς αὐτοδύναμου ἥτις θὰ σαρώσῃ τὴν Σιωνιστικὴν πνευματικὴν σήψι ὁδηγοῦσα τὸν Λαὸν εἰς τὸ φωτοβόλο καὶ στιλπνὸ τέρμα τῆς ἐθνικῆς μεγαλοσύνης καὶ ἀπαύστου δημιουργικότητος.

—Ἐμπρὸς μὲ πειθαρχία εἰς τὸν μεγάλο σκοπὸ νὰ πραγματοποιήσωμεν ὡς κήρυκες καὶ θεματοφύλακες τοῦ Νόμου τὴν ὑπερτάτη προσταγή:

ΑΚΑΤΑΠΑΥΣΤΩΣ, ἄνευ ἀτομικοῦ πόθου νὰ συνεχίσωμεν μὲ κάθε μέσον τὴν ἐξελικτικὴ πορεία τῆς φυλῆς. Πᾶν ὅτι ἀποβλέπει εἰς τὴν σωτηρίαν καὶ πρόοδον τῆς φυλῆς εἶναι ἐφ' ὅσον ὠφείλει νὰ εἶναι δίκαιον καὶ ἀληθές. Οὐδὲν ἀδύνατον, οὐδὲν ἀπραγματοποίητον, ἡ πραγματικότης δύναται καὶ πρέπει νὰ φθάσῃ ἕως τὰ ἀκρότατα ὅρια τῆς φαντασίας.

«Θέλω συντρόφους μου τοὺς δημιουργούς, καὶ τοὺς χαρούμενους θεριστές. Θὰ συνεχίσω τόν σκοπό μου, θὰ συνεχίσω τὸν δρόμο μου, θὰ ἀφήσω πίσω μου τοὺς διστακτικοὺς καὶ τοὺς ὀκνηρούς, θὰ τοὺς ξεπεράσω δρασκελώντας ἀπὸ πάνω τους. Ἡ πορεία μου θὰ σημάνῃ τὴν καταστροφή τους!»

ΝΙΤΣΕ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Νυρεμβέργη ἀντίστροφη

Ἐξορίες λοιπόν, φυλακὲς καὶ κρεμάλες.
Δώσατε τὴν χειραψία
πάνω ἀπ' τὰ συντρίμια τῆς Εὐρώπης
καὶ τὸ μάτι σας μετροῦσε
ποιός στὸν ἄλλο πρῶτος
τὸ μαχαίρι του θὰ καρφώση.
Πῶς ὅμως θὰ ἡσυχάσετε
«Ἐλευθερωτές»
μὲ τὰ τρελλὰ ἀπ' τὶς πυρκαγιὲς
Μάτια τῆς Δρέσδης
καρφωμένα στὶς ἀποφάσεις σας;
Σᾶς εἰρωνεύεται τὸ μακάβριο χαμόγελο
τῶν παιδικῶν κρανίων τῆς Χιροσίμας
— μὰ σὲ συνείδηση, πού δὲν ὑπάρχει
βαραίνουν ἄραγε ποτὲ
τὰ «ἡμέτερα ἐγκλήματα»; —
Ἐπαγγελματίες σωτῆρες,
ἡ Ἱστορία σᾶς χρωστᾶ
μιὰ Νυρεμβέργη ἀντίστροφη.

Ν. ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

Η ΕΒΡΑΙΟΜΑΣΣΩΝΙΚΗ ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ

Ἀρχίζουμε ἀπὸ σήμερα τὴν δημοσίευση ὀνομάτων ὀλίγων γνωστῶν ἢ καὶ ἀγνώστων Ἑβραίων καὶ μασσώνων ποὺ κατεῖχαν ἢ κατέχουν σημαίνουσες θέσεις σὲ διάφορες χῶρες τοῦ κόσμου. Ἀφήνουμε τὸν ἀναγνώστη νὰ βγάλη μόνος τὰ συμπεράσματά του γιὰ τὴ σχέση αὐτῶν τῶν ἀτόμων μὲ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ἰδίως τὸν Β΄ ἐμφύλιο Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο καὶ νὰ ἀπαντήση ἔστω καὶ ἀργὰ στὴν ἀπορία τοῦ ἀείμνηστου SIR OSWALD MOSELEY, γιατὶ νὰ γίνη παγκόσμιος πόλεμος ἐπειδὴ λίγοι Ἑβραῖοι κυνηγήθηκαν ἀπὸ τοὺς Γερμανούς.

Σήμερα Η.Π.Α. (Ὅλοι οἱ κάτωθι εἶναι Ἑβραῖοι) :

1. BERNARD M. BARUCH. Μυστικὸς ἀρχηγὸς τῆς διεθνοῦς μασωνίας, κύριο μέλος τοῦ Σανχεντρὶν (παγκόσμια μυστικὴ Ἰουδαϊκὴ κυβέρνησις), «σύμβουλος» τῶν Προέδρων τῶν Η.Π.Α. ἀπὸ τὸ 1915. Ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ζωὴ στὰ 90 τουχρόνια (1963).

2. Διάδοχος τοῦ BARUCH ὡς ἀρχηγὸς τῆς διεθνοῦς ἑβραϊκῆς συνωμοσίας εἶναι ὁ SIDNEY WEINBERG ἔμπειστος τοῦ EISENHOWER καὶ τοῦ KENNEDY. Μεγαλοβιομήχανος καὶ οὐσιαστικὸς διοικητὴς τῆς FORD MOTOR CO.

3. Οἱ ἀδελφοὶ ROCKEFELLER, (τῶν ὁποίων ἡ μητέρα εἶναι Ἑβραία τῆς οἰκογενείας ALDRICH), οἱ ὁποῖοι ἐλέγχουν τὴν CHASE MANHATTAN BANK. Οἱ ROCKEFELLER εἶναι «χριστιανοὶ» τὸ θρήσκευμα καὶ ἔχουν μεγάλη ἐπιρροὴ στὸν Ο.Η.Ε., ποὺ ἀρχικὰ εἶχε ὡς ἕδρα τὸ ROCKEFELLER CENTER τῆς Ν. Ὑόρκης.

4. Οἱ τραπεζῖτες WARTBURG.

5. Οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ τραπεζιτικοῦ τράστ KUHN, LOEB AND CO. δράστες ὅλων τῶν οἰκονομικῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.

6. Οἱ τραπεζῖτες SCHIFF·

7. Ὁ ἀμερικανικὸς κλάδος τῆς οἰκογενείας ROTHSCHILD. Οἱ οἰκογένειες LAZARE, SELIGMAN, ALDRICV, ATSCHUL' COHEN, BENJAMIN, STRAUSS LADENBIURG, THALMAN, HALLGARTEN, DILLQN, NACHOD, GOLDMAN, BEIT, LEWISHON, SCHRAEDER καὶ GUGGENHEIM ποὺ ἐλέγχουν τεράστια τραπεζικά, ἐμπορικὰ καὶ βιομηχανικὰ τράστ στὶς Η.Π.Α., Καναδᾶ καὶ Λατινικὴ Ἀμερική.

8. Ὁ FELIX FRANKFURTER' δικαστὴς τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, τοῦ ὁποίου ἔμπιστος καὶ προστατευόμενος εἶναι ὁ μασσῶνος EARL WARREN.

9. Ἡ οἰκογένεια ROOSEVELT (Ἡ ELEANOR ROOSEVELT καὶ ἐκ τῶν δύο γονέων).

10. Ὁ HARRY SALAMON TRUMAN (πραγμ. ὄνομα SHIPPE).

11. Ὁ DWIGHT DAVID EISENHOWER πρόεδρος τῶν Η.Π.Α., ἀπόγονος τῶν JACOB καὶ REBECCA EISENHOWER, Ἑβραίων μεταναστῶν ἀπὸ τὸ O-DENWALD τῆς Γερμανίας τὸν 18ον αἰῶνα. (Σημ. Καὶ αὐτὸς καὶ ὁ TRUMAN περνοῦν ἐπίσημα γιὰ «χριστιανοί»).

12. Οἱ γερουσιασταὶ BARRY GOLDWATER, JACOB JAVITS, ADLAI STEVENSON καὶ AVEREL HARRIMAN.

13. Ἡ οἰκογένεια HEARST τοῦ ὁμώνυμου δημοσιογραφικοῦ τράστ, (μέλος της ἡ γνωστὴ PATTY HEARSTU. Πραγματικὸ ὄνομα HIRSCH. Ἐπίσης ὁ στρατηγὸς LYMAN LEMNITZER, ὁ στρατηγὸς CURTIS LE MAY, ὁ ναύαρχος HYMAN RICKOWER, ὁ ARTHUR SCHLESSINGER.

14. Ὁ EUGEN MAIER τῆς «WASHINGTON POST» καὶ τοῦ «NEWSWEEK», ὁ γνωστός μας CYRYS SCHULZBERGER, ὁ ART BUCHWALD καὶ ὁ WALTER LIPPMAN ποὺ ἐλέγχει μὲ τὸν ADOLF OAKHS καὶ PULITZER (ἐπίσης Ἑβραῖοι) τοὺς «NEW YORK TIMES».

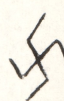
15. Οἱ WALTER REUTHER, DUBINSKY, ROSENBLUM ποὺ ἤλεγχαν καὶ ἐλέγχουν τὰ συνδικάτα τῶν ἐργατῶν.

16. Ὁ IRVING KAHN τῆς τηλεοράσεως, οἱ DAVID SARNOLF καὶ WILLIAM PALEY τοῦ ραδιοφώνου, οἱ SAM. GOLDWIN, LEONARD KOHEN, BARNEY BALABAN, NATE BLUMBERG ποὺ ἐλέγχουν τὸν κινηματογράφο. Ὁ παραγωγὸς τῆς τηλεοράσεως AARON SPELLING.

17. Καὶ τέλος οἱ DAVID LILIENTHAL, LEWIS STRAUSS, ISIDOR RABI, EDWARD TELLER μέλη τῆς ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας.

«Πῶς ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν συμμετοχὴν τῶν Ἑβραίων εἰς τὸν πολιτισμόν μας, τοῦ ὁποίου τὴν πηγὴν καὶ τὴν προέλευσιν ἀρνοῦνται;»

ΓΚΑΙΤΕ

Η ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ – ΜΕΙΝ ΚΑΜPF: 2ος τ., ΙΓ΄

«Ἀντὶ νὰ ἐνισχύωμεν τὸ μῖσος μεταξὺ τῶν Λαῶν τῆς Ἀρείας Φυλῆς — ποὺ ἀκόμη καὶ τὰ πάντα ἐὰν εἶναι ἐνάντια, τοὺς ἑνώνει τὸ ἴδιο αἷμα καὶ αἱ μεγαλειώδεις κατευθύνσεις τὰς ὁποίας ἐχάραξεν ὁ πολιτισμός — πρέπει νὰ στρέψωμεν τὴν ὀργὴν τοῦ Λαοῦ ἐναντίον τοῦ ἀδυσωπήτου ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ θὰ πρέπη ἀκόμη νὰ ἐπαγρυπνοῦμε ὥστε μόλις ὁ λαὸς ἀντιληφθῆ τὸν ἐχθρόν του, νὰ ὁδηγήσωμεν τὸν ἀγῶνα ἐναντίον του, ὥστε νὰ λάμψη ὡσὰν προφητικὸς ἀστὴρ τῶν Νέων Καιρῶν, τὸ ΚΙΝΗΜΑ μας, καὶ νὰ δείξη εἰς τοὺς ἄλλους λαοὺς τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν ἐὰν ἐπιθυμοῦν μίαν ἡμέραν νὰ χαιρετίσουν μίαν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ βασιλεύη ἡ Ἀρεία Φυλή!

Δι' ὅλα αὐτά, ἂς μᾶς καθοδηγεῖ ἡ λογικὴ καὶ ἡ πίστις εἰς τὴν Δύναμιν! Ἂς ὑπαγορεύει τὰς πράξεις μας τὸ Ἱερὸν Καθῆκον καὶ ἂς μᾶς δίδει ὑπομονὴ καὶ καρτερία! Ἂς γίνει ἡ Πίστις, προστάτης καὶ ἡγέτης τοῦ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΜΑΣ!»

ADOLF HITLER